

Οι αγανακτισμένοι της παραλίας

Την εποχή πριν από την κρίση, τότε που έδεναν τα σκυλιά με τα λουκάνικα , τα κότερα του Ψυχάρη έπλεαν σε θάλασσες δανείων και τα στούντιο των πρωινάδικων άστραφταν από τις βαφές μαλλιών, υπήρχαν κάποια πράγματα που δεν ήταν και τόσο δημοφιλή.

Όπως για παράδειγμα να διαμαρτύρεσαι για όσα συμβαίνουν, για το μεροκάματο, για την αδικία, για τη διαφθορά. Ήταν κάπως μπανάλ να σφίγγεις τις γροθιές και το πρόσωπο γιατί όχι μόνο ενοχλούσε το λαμόγιο του επιχειρείν αλλά δημιουργούσε και ρυτίδες.

Γράφει ο Κώστας Βαξεβάνης

Κύριοι και κυρίες, με μισοαγγλικά ή μισοελληνικά, έδιναν συνταγές ζωής διά τηλεοράσεως, η

απουσία από τις παραλίες της Μυκόνου ήταν κάτι σαν ποινικό αδίκημα και οι δεκαεφτάρηδες της εποχής, που έμελλε να γίνουν οι μοιραίοι σαραντάρηδες της κρίσης, φυσικά και δεν όφειλαν να ξέρουν τι έγινε το 1963. Αντιθέτως, γνώριζαν όλα τα ελαφρά τοιτάτα του «ΚΛΙΚ» που κυκλοφορούσε με πεόμετρα και όλες τις δημοφιλείς στάσεις, οι οποίες φυσικά δεν ήταν του λεωφορείου.

Ως την κρίση είχαμε κατακυλήσει στον πάτο. Οι άνθρωποι αγνοούσαν τους ποιητές, τους επιστήμονες, τους σπουδαίους. Προσκυνούσαν τις Ρούλες, τις Μούλες και τους αναγνωρίσιμους. Για να φτάσουμε στην κρίση έπρεπε να χάσουμε την κρίση μας. Και όταν όλα τα έσκιαζαν η φοβέρα και η λιτότητα, οι μπουρδολόγοι και δημοσιολόγοι του τίποτε βρήκαν άλλο ρόλο. Αυτοί που έφαγαν δάνεια, ξεκοκάλισαν ΕΣΠΑ και καταβρόχθισαν το σκυλί με το μαλλί σήκωσαν το δάχτυλο και έδειξαν προς την κοινωνία, η οποία έπρεπε να φταίει.

Τα θυμάστε όλα αυτά; Για τους δημόσιους υπαλλήλους που έπρεπε να απολυθούν και τους συνταξιούχους που όφειλαν να πεθάνουν για να σωθούν τα ταμεία; Δειλά δειλά τα ίδια επιχειρήματα ακούγονται και πάλι στη διπλανή Ιταλία. Καταναλώνουν περισσότερα από όσα παράγουν, τρώνε ενώ δεν θα έπρεπε, λιάζονται ενώ έπρεπε να βιώνουν την καταχνιά της δημοσιονομικής προσαρμογής.

Μέσα στην κρίση ανακαλύψαμε ξαφνικά την υπευθυνότητα, την αλληλεγγύη και τη διαμαρτυρία ως έννοιες. Μέχρι τότε όποιος τα πρέσβευε ως στάση ζωής ήταν βαρύν και αταίριαστος σε ένα σύστημα που είχαν καθιερώσει οι σούφι της ανεμελιάς και οι φακίρηδες της ευωχίας. Οι διαμαρτυρόμενοι ήταν αριστεροί τυχοδιώκτες που δεν ξέρουν από ζωή και οι πορείες πλήγμα στον τουρισμό. Η ζωή ήταν πολύ μικρή για να την παίρνεις σοβαρά και οι ευέλικοι οπαδοί του ευ ζην γλιστρούσαν από το αντηλιακό και τη γλίτσα.

Μεσούσης της κρίσης οι λαϊφσταϊλάδες λούφαξαν για λίγο. Φοβήθηκαν ότι τους πήραν πρέφα, πως κατάλαβαν την κενότητά τους, πολλοί ότι θα πάνε φυλακή. Σύντομα όμως ανέκαμψαν. Αρχισαν να πολιτικολογούν, να μιλούν για την καταστροφή που έφερε η νέα κυβέρνηση, για τη χώρα που ισοπεδώθηκε. Δήλωσαν οπαδοί του ευρωπαϊσμού με κάθε κόστος, πράγμα που σήμαινε πρακτικά της εξουσίας όπως την ξέρουν και την εμπιστεύονται με την υπόσχεση πως μαζί της τουλάχιστον δεν κινδυνεύουν.

Από τη σιωπή που πίστευαν πως τους καλύπτει πέρασαν στη θορυβώδη αγανάκτηση για τον κρατισμό, την (βορειο)κορεατικοποίηση και την καταστροφή της Ελλάδας. Στο επόμενο στάδιο οι λαϊφσταϊλάδες του ηλιοκαμένου αραλικιού έγιναν θιασώτες του νεοφιλελευθερισμού. Έπρεπε γύρω τους να περικοπεί και να καεί το σύμπαν για να φυτρώσει και πάλι η προσωπική τους ανάπτυξη.

Ρίξτε μια ματιά στις τηλεοράσεις και τα σάιτ για να εντοπίσετε τις παλιές καραβάνες του λαϊφστάιλ, πώς έγιναν ξαφνικά θιασώτες της βαριάς πολιτικής άποψης και των δραστικών λύσεων. Αφετηρία τους δεν είναι ούτε η ιδεολογία ούτε η πολιτική, αλλά το ευανάγνωστο δόγμα τους «ό,τι φάμε ό,τι πιούμε και ό,τι αρπάξει ο πιασινός μας». Αυτή είναι η κοινή γραμμή που συνδέει την παλιά και τη νέα θεωρία τους.

Οι άλλοι φταίνε, εμείς έχουμε δικαίωμα να απολαμβάνουμε και το μόνο που μένει είναι να το καθιερώσουμε ως ανεκτό κανόνα στην κοινωνία.

Είτε λιάζονται στην ξαπλώστρα στην Ψαρού είτε πολιτικολογούν με στόμφο, το ζητούμενο είναι η πάρτη τους και τα πάρτυ τους. Αυτός είναι ο λόγος που οι παλιές οδηγίες προς αποχαυνωμένους μετασχηματίζονται σε δήθεν πολιτικό λόγο με αόριστες έννοιες όπως «ενεργή επιχειρηματικότητα», «ασφαλές περιβάλλον» και άλλες που κρύβουν και την πραγματική πρόθεσή τους και το σκληρό ιδεολογικό τους περιεχόμενο.

Οι «Έλληνες νεοφιλελεύθεροι» (Θε' μου, σχώρα με) είναι οι μετασχηματισμένοι κομψευόμενοι της κοινωνικής αδικίας, του «περνάω εγώ καλά κι εσύ να πας να γαργαληθείς». Αν τους ξύσετε λίγο, θα δείτε παλιές γνωστές αξίες του οχαδερφισμού και της αρωματισμένης υποτέλειας. Όσο περνά ο καιρός ο Κυριάκος Μητσοτάκης θα προσπαθεί (με τη βοήθεια των επικοινωνιολόγων) να μοιάσει στον Πέτρο Κωστόπουλο και θα αναρωτιέται τι τον νοιάζει τον δεκαεφτάχρονο τι έγινε το 1963, ενώ στην πραγματικότητα θα εννοεί πως δεν πρέπει να ξέρει ο δεκαεφτάχρονος τι έγινε το 1963. Επίσης θα τον ενδιαφέρει το «απάνθρωπο πρόσωπο του Μαδούρο» στη μακρινή Βενεζουέλα, αλλά δεν θα λέει κουβέντα για τον Ραχόι στη διπλανή Ισπανία και τα σκάνδαλα της δεξιάς κυβέρνησής του, ακόμη και αν απασχολούν την υφήλιο.

Μην ανησυχείτε λοιπόν, το λαϊφστάιλ δεν χάθηκε, απλώς παρέδωσε τη σκυτάλη από τις ηλιόλουστες φωτογραφίες των παραλιών στην ομιχλώδη και αβαρή πολιτική φιλολογία και την επίμονη πολιτικοποίηση της επιπολαιότητας. Για να μπορεί ακόμη και ο παραλίας να λέει πως τρία χρόνια τώρα έχουμε καταστραφεί.

03.06.2018

Πηγή: [Documento](#)